

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΦΑΟΥΣΤΙΝΑ

Φαουστίνα είχε τώρα στην κατοχή της ένα όραμα νεοχριστο μέγαρο, ξένη αμάξια, είκοσι υπηρέτες και επί πλέον μηνιαία επιχορήγηση είκοσιπέντε χιλιάδων φράγκων εκ μέρους του ύψηλου προστάτου της αντιβασιλείας δουκός ντ' Αρζο.

Στην αρχή, η Φαουστίνα τὰ πήγαινε καλά με τον αντιβασιλέα, αλλά λόγω του αυταρχικού κάπως χαρακτήρα της, δεν άργησε να κρηθεί σε σύγκρουση μαζί του.

Μιά μέρα ο αντιβασιλεύς έδωσε στ' ανάκτορό του έπίσημο γεύμα, στο οποίο προσκλήθηκε αρκετοί φίλους του και πρώτη—πρώτη, φυσικά, την καινούργια του φίλη.

Βλέποντας όμως, ότι η Φαουστίνα δεν φαινόταν, έστειλε στο σπίτι της τόν αρχιθαλαμηπόλο του για να μάθει τὸ λόγο τῆς ἀργοπορίας της.

Η Φαουστίνα ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της και διάβαζε. —Νά ελπίς τὸ κριόν σου, εἶπε στὸν ἀπειταλήμενο τὸν ντ' Ἀρζο, ὅτι ἀπογε δὲν πηγαίνω νὰ δεκτικῶ μάλῶ του γιὰ δὺο λόγους. Πρῶτον γιατί δὲν πεινῶ, ἐπειδὴ προγεγιάσασα ἀργὰ καὶ δεύτερον γιατί ὅσο εὐχάριστη καὶ γάνα ἢ συνομιλία αὐτοῦ καὶ τὸν φίλον του, δὲν ἀξίζει, ὅσο ἡ ἀνάγκη αὐτοῦ τοῦ βιβλίου πὸν κρατῶ.

Καὶ τὸν ἔδειξε τὸν «Κοιτῶ Λαίβωλο», τὸ γνωστὸ μυθιστόρημα τοῦ Λέ Σάζ, μεταφρασμένο Ἰταλικά.

Ὁ ἀντιβασιλεύς περιόριζες ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν αὐτῆς καὶ ἔστειλε ἀμέσως μ' ἕναν ὑπηρετὴ του τὴν ἀκόλουθην ἐπιστολὴ στὴ Φαουστίναν :

«Ἀφοῦ σὰς ἀρέσει ἐτοί, θὰ στερηθῶμε τῆ συντροφία σας. Εἵμαστε ἐθέσιμα ὅμως, ὅτι θὰ μῶς ἀποζημιώσετε ἀπογε μὲ τὸ τραγῶδι σας».

Ἡ τελευταίως λέξις τοῦ σημειώματος ἔβαιαν τὴ Φαουστίναν νὰ μορφοῦσῃ, γιατί τὴν ἐξανάγκρασαν μὲ μιάς στὴν πραγματικότητά.

Ἦταν ἀλήθεια, ὅτι ἔπρεπε νὰ τραγοῦδησῃ ἐκεῖνο τὸ βράδι στὸ βασιλικὸ θέατρο. Ἐμισθοδοτεῖτο ἀδελφός γι' αὐτὸ καὶ δὲν μπορούσε ν' ἀρνηθῆ.

Κι' ἐπειδὴ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ γάνῃ ἰδιωτῶς, στραθῆκε καὶ πήγε σὲ λίγο στὸ θέατρο. Πῆγε, ἀλλὰ τραγοῦδησε χωρὶς ὄρεξι, χωρὶς αἰσθημα, χωρὶς τῶνο, κατώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ.

Ὁ δούξ θυμωσὸς γι' αὐτὸ καὶ κατὰ τὴ διάρκεια ἐνός διαλείματος, τράβηξε γιὰ τὸ καμαρίν τῆς.

—Μὲ κοροιδεῖτε λοιπόν; τῆς εἶπε ἀπότομα. Νὰ τὸ πιστέψω;

—Βεβαίως νὰ τὸ πιστέψετε, τοῦ ἀπάντησε μ' ἀναιδεια ἡ Φαουστίναν. Γιατί σὰς κοροιδεῖτε πραγματικά.

—Πρόσεξε! φώναξε ὁ δούξ, ἐξοργισμένος. Εἶμαι κῆρος τὸ Παλέριου καὶ θὰ σὲ κάμω νὰ τραγοῦδησῃς, ἀκόμα καὶ μὲ τὸ σταπό...

Αὐτὴ τῆ φορὰ ἡ Φαουστίναν ἔσκασε σὰ γέλια.

—Ἄ, ἔτσι; εἶπε. Καλὰ λοιπόν. Ὡς τώρα τραγοῦδοῦσα ἀσχημα. Τώρα δὲν θὰ τραγοῦδησῶ καθόλου!...

Ὁ ἀντιβασιλεύς ἔγινε ἀμέσως κατακόκκινος.

—Ἀρκεῖσα λοιπόν νὰ τραγοῦδησῃς; τῆς ρώτησε.

—Μάλιστα, ἀρνοῦμαι.

—Τότε θὰ σὲ στελῶ στὴ φυλακή....

—Στείλτε με. Θὰ εὐχαριστῶ περισσότερο μένοντας ἐκεῖ, παρὰ βλέποντας τὸ πρόσωπό σας....

Ἔτσι ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο, ὁ ἀντιβασιλεύς δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ὑποχωρήσῃ, δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεπε ἡ ἀξιοπρέπεια του. Ἐδῶκε λοιπόν ἀμέσως διαταγή καὶ ὕστερ' ἀπὸ μιά ἡ Φαουστίναν ἦταν κλεισμένη στὴ φυλακή.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὴν μεταχειρίστηκαν ὅπως ἐταίριαζε σὲ μιά καλλιτέχνητα, φίλην ἀντιβασιλέως.

Ἄντι σκοτεινῷ κελίῳ, τῆς παραχώρησαν ὀλιγόλογο διαμέρισμα, τὸ διαμέρισμα πὸν ἀνῆκε στὸν ἴδιον τὸν διοικητὴ τῶν φυλακῶν. Ἐπέτρεψαν στὴν Ἄνιταν ἀδελφῆ τῆς καὶ τοὺς φίλους τῆς νὰ τὴν ἐπισκεπτόνται ἐλεύθερα καὶ ἐν γένει τῆς παραχώρησαν κάθε ἐνκόλια.

Κάθε μέρα εἶχε στὸ τραπέζι τῆς εἰκοσι περίπου προσκεκλησμένους καὶ τὸ βράδι γόρευαν καὶ τραγοῦδοῦσαν. Καὶ πρῆται νὰ ὁμιλοῦνθῆ, πῶς ἡ Φαουστίναν ποτὲ δὲν τραγοῦδησε τόσο ὀραία, ὅσο τὸν καιρὸ πὸν βρισκόταν φυλακισμένη.

Κάθε πρωὶ πῆγαιναν ἐκ μέρους τοῦ δουκός καὶ τῆ ρωτοῦσαν :

—Δέχεστε νὰ τραγοῦδησῆτε ἀπογε στὸ θέατρο τῆς αὐλῆς;

—Ὅχι! ἀποκρίνονταν ἐκείνη. Χίλιες φορὲς ὄχι!... Στὸ τέλος ὁ ἀντιβασιλεύς ὑποχώρησε. Κι' ἦταν τὸ καλύτερο πὸν εἶχε νὰ κάμῃ.

Ἡ Φαουστίναν, ἐπίτω στὸ πεισμα τῆς, ἦταν ἱκανὴ νὰ μείνῃ γιὰ πάντα μέσ' στὴ φυλακή.

Τὴν ἡμέρα πὸν τῆς ἀνήγγειλαν πῶς ἦταν ἐλεύθερη, ἀποκρίθησε μ' ἕνα ἔσοδ «Καλά!», χωρὶς νὰ εὐχαριστῆσῃ καθόλου.

—Ὅταν ὅμως ὁ διοικητὴς τῆς πρόφερε τὸ βραχίονά του, γὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ στὸ ἀμάξι, τοῦ εἶπε :

—Συγγνώμη, κῆρος. Ἄλλὰ προτοῦ σὰς ἀφήσω, εἶνε δίκαιο νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμη γιὰ τὴν ἀνηχηγία πὸν σὰς προσέξηναι, πῶνοντας τὸ διαμέρισμά σας.

Ἐπειτα τοῦ ἔδωσε ἕνα σακκοῦδι μὲ χίλιες οὐγκιὰς χρυσαφιοῦ καὶ πρόσθεσε :

—Τὸν καιρὸ πὸν ἐγὼ γελοῦσα καὶ διασκεδάσα ἐδῶ μέσα, ὑπῆρχαν ἄνθρωποι πὸν ὑπόφεραν καὶ πὸν θὰ ὑποφέροιν ἀκόμα. Γιὰ ἀνάμνηση λοιπὸν τῆς ἐδῶ διαμονῆς μου, λάβετε τὸν κόπο γιὰ τοὺς μοιράσετε αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ διαθεσάσαστε τοὺς, ὅτι τοὺς συμπαιθῶ κι' εὐχόμενα τῆ γοήγηση ἀπελευθερώσει τοὺς...

Ἡ φιλικὴ ἀντιφάση τῆς Φαουστίναν τὴν τιμῶσε φυσικά καὶ δὲν ἦταν οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ τελευταία.

Ὁ ἀντιβασιλεύς εἶχε στείλει ἕνα ἀμάξι νὰ τὴν περιμένῃ μπρὸς στὴν πόρτα τῆς φυλακῆς καὶ ὁ ἀμαξίας τὴν ὀδήγησε στ' ἀνάκτορα.

—Ἀχάριστη, κληρῆ, ξεροκέφαλή!... μοιροῦνσε ὁ ντ' Ἀρζο, μὲλὶς τὴν εἶδε νὰ μπαινῆ. Ἐτοίμα, μὰ τὸ θεῶ, πὸν καπιταίωρα!...

—Ἄ! ἔσκασε ἐκείνη, μὴ μὲ βοῦτε, σὰς παρκαλιῶ. Ἄν εἶνε ἔτσι, ἄς μὲ ξαναπῶν στὴ φυλακή καλύτερα.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ ἀντιβασιλεύς δὲν εἶχε διάθεσιν νὰ ξαναρχίσῃ τὰ ἴδια καὶ δὲν τὴν ἔξουσιοδότησε.

Ἡ Φαουστίναν ὅμως ἦταν μνησικακή καὶ ἐπειδὴ εἶχε βαρεθεῖ κόλας τὸν ντ' Ἀρζο, ἀποφάσισε γὰ τὸν ἐκδικηθῆ γιὰ τὴ φυλακισί τῆς.

Ἔτσι ἀπὸ μὰ βραδαῖδα λοιπὸν προσωπίστῃς ὅτι θὰ πῆγαινε περίωτο μὲ φορεθῆ στὸν τάφο τῆς ἁγίας Ζοζηλίας, στὸ ὄρος Πελεργίνου καὶ ἐγκατέλειπε κρηρὰ τὸ Παλέριου. Πῆρε μασὶ τῆς τὴν Ἄνιταν, τὰ κοσμημάτα τῆς καὶ τράβηξε γιὰ τὴν Πάριον.

Λίγο εἶταψε ὅμως νὰ φτάσῃ ἐκεῖ μὲ τὰ χέρια ἀδειαῖα, γιατί στὸ δρόμο ἔπεσε στὰ χέρια ληστῶν.

Οἱ ληστὰί ἦσαν ἔτοιμοι νὰ τὴν ξεγυμνώσουν κρηρὸλεκτικῶς, ὅταν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τὴν ἀναγνώρισε.

—Δὲν εἶσαι τοῦ λόγου σου ἡ Φαουστίναν; τῆ ρώτησε.

—Ναί, ἀποκρίθησε ἡ ἀσέδῶς μ' ἐκπῆξι γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη γοηροῦμα.

—Ἐκείνη πὸν τῆ φυλακίσε ὁ ἀντιβασιλεύς καὶ πὸν ὅταν βῆκε ἄρθεσε ἕνα μεγάλῳ πῶσον γιὰ νὰ τὸ μοιραστοῦν οἱ φυλακισμένοι;

—Ναί.

Τότε ὁ ἱπποκῶδξ ληστῆς γύρισε στοὺς συντροφούς του καὶ τοὺς εἶπε :

—Αὐτὴ εἶταψε ὅμως, εἶνε ἡ Φαουστίναν, ἡ ὀραία Φαουστίναν.... Εἶνε διάσημη τραγοῦδίστρα καὶ πὸν καλόκαρδη γυναίκα... Ἀφήστε τὴν νὰ πάη στὸ καλό...

—Ναί, ναί, νὰ πάη στὸ καλό! φώναξαν οἱ ληστὰί ὀλοι μαζί. Ὡρα καλὴ τῆς...

—Γιὰ δὲς, εἶπε κρηρὸλεκτικῶς ἡ ἀσέδῶς στὴν ἀδελφῆ τῆς, ἐνῶ τὸ κρηρὸ ἀπεκαρμῆνονταν, τὰ λίγα ἐκείνη χρήματα πῶδῶσα μῶλλον γιὰ ἐκδίκει, παρὰ ἀπὲ ἐπὶλάτῃ, μὸν γιντόνοντι τώρα πενήγεια χιλιάδες οὐγκιὰς χρυσαφιοῦ!...

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνην τὸ δουκάτο τῆς Πάριος ἀνῆκε, σύμφωνα μὲ μιά συνθήκη, στὸν ἰνφάντη τῆς Ἰσπανίας δὸν Φίλιππο.

Ὁ δὸν Φίλιππος, ἄν καὶ πενηντάρης, κοντὸς, ἀσχημὸς καί... καμπούρης, εἶχε ὀπίσω ἀδυναμία στὶς γυναίκες καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ζῆσῃ χωρὶς ἔρωτα.

Μὲλὶς λοιπὸν ἡ Φαουστίναν ἔφτασε στὴν Πάριον, ὁ δὸν Φίλιππος ἐφοροῦντηθη μεζὺ τῆς καὶ αὐτὴ ἀπὸ ὑπολογισμὸ φυσικά, ἀνταπεκρίθη στὸ αἰσθημά τῆς.

Ἡ Φαουστίναν βρισκόταν τότε σ' ὀλη τὴ λάμψη τῆς καλλονῆς τῆς καὶ σ' ὀλη τὴν ἀμυγτῆ τῆς καλλιτεχνικῆς ἰδιοφυῆς τῆς. Καὶ ὁ ἰνφάντης ὀφῶραξε ἀσπυλλόγηστα τοὺς θησαυρούς του μπρὸς στὰ πόδια τῆς, μὴν ξερόντας πῶς νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ γιὰ τὴν καλοσύνη τῆς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Ἐν' ἀμάξῃ τὴν πῆρε ἀπ' τῆ φυλακῆ καὶ τὴν μετέφερε στ' ἀνάκτορα...